

1 – Zpráva o situaci

Učitel ve výslužbě Oldřich Ammer zmizel dnes, v sobotu 20. srpna odpoledne, ve Váňově lese [...]

Slovo „zmizel“ by ovšem mohl leckdo pokládat za příliš dramatizující, ukvapené – prostě se někde zdržel, ano... třeba se mu v jeho oblíbené lesní partii právě dnes, za tohoto již pomalu padajícího večera na konci léta pobývalo tak zvlášť příjemně, že se rozhodl prodloužit si procházku. Bože, pro jednou se přece nic nestane. [...] Má pravděpodobně ženu, která ho doma očekává, pečlivou starší paní, jak se sluší na manželku učitele a dokonce ředitele školy; ale dnešní večere bude lehká a bude se skládat z něčeho, co může na opožděného strávnicka počkat [...] Ano, jsou to včerejší knedlíky s vejci, jídlo ze zbytků, a přece vynikající, připraví-li se ve formě omelety opečené do zlatova. K tomu hlávkový salát, jak se zdá. [...] Popřípadě může být v roli kuchařky dospělá dcera anebo snacha: učitel Ammer žije s mladými od té doby, co jeho žena zemřela. [...]

Jenomže toto všechno je prakticky vyloučeno, hypotéza padá, sotva byla postavena. Učitel a později i ředitel školy Oldřich Ammer konával tuto procházku (lze skutečně hovořit o „konání“) po dlouhá léta a se strojovou přesností, vždy v době přizpůsobené délce dne. Časová tolerance jejího trvání nepřekročila nikdy plus minus deset minut. [...]

2 – Zlomky o podobě a povaze pana J. D.

[...]

Let's suppose. Predpolagajetsja. So eine Voraussetzung. Je vysoký, není vysoký. Je spíše vysoký než malý. Je hodně vysoký; kdyby nebyl, so eine Voraussetzung, nevypadal by ještě pořád tak vysoký, když sedí u stolu. Nesedí u stolu, jde po cestě. Seděl u stolu, let's suppose, pil kávu, kterou mu dali; vypadali ustaraně, plni obav z neznámého. Má černé vlasy. Ne zcela, je prošedivělý: je mu čtyřicet. Není mu ještě čtyřicet, ale bude mu. [...] Nevypadá na svůj věk. Vypadá na svůj věk: je silně prošedivělý, aspoň místy.

Kromě ní [ženy] nemá nikoho jiného, koho by potřeboval. Nemá přátele. Má přátele, přeje mu kdekdo. Ženy se mu vrhají k nohám jako sebevrazi pod rychlík. [...] Nemá přátele. Všichni jsou jeho přáteli, přejí mu to nejlepší. Není rozporu, let's suppose. On sám si stačí, je to dobře. Je to špatně. Jak pro koho.

[...]

6 – Konec pana J. D. a jeho příběhu

[...]

Pan J. D. se probudí uprostřed noci. Neví, kde se to ocitl. Ví, kde se to ocitl: je v neobydleném panelovém domě. Není rozporu: kuchyň, pokoj, pokoj, předsíň, koupelna. Nelze zabloudit, keine solche Voraussetzung. Bude muset jít. Nebude muset, chce. Bere své věci, bere taštičku. Nic nového, ne predpolagajetsja; jen nenápadně nadmutá, ano, ovšem. Pan J. D. sáhne dovnitř.

Učitel Oldřich Ammer, který již dávno přestal být postavou tohoto příběhu, spí po boku své pečlivé ženy a zdá se mu o nekonečných lesích na šumavských hranicích a lánech nádherných hub [...]